

El festival de Benicàssim fa el ple

Miguel Morán codirigeix des de fa quatre anys el Festival Internacional de Benicàssim de Música Independent (FIB). Enguany, després d'haver-se consolidat, el certamen busca la manera d'expandir-se.

Foren uns dies aclaparadors en tots els aspectes. Perquè hi ha molts festivals dintre d'aquest. De fet, Benicàssim, durant els dies 7, 8 i 9 d'agost, va aplegar el que hi ha de bo i millor de la música actual independent, amb un cartell estel·lar que demostrava que és possible de dissenyar unes jornades musicals absolutament infal·libles sense necessitat de convocar supergrups mastodòntics. Les aportacions de Björk, Saint Étienne, Basement Jaxx Sound System, Goldie, Sonic Youth o Chemical Brothers es destacaren entre les dotzenes de participants. L'espai techno Galax-Nitsa (poc purista i molt híbrid, pensat per al públic *indie-pop* del certamen) es va encarregar de convertir les nits en un escorxador dels sentits. I quan, enguany, alguns altres festivals parlen de pèrdues, Benicàssim amplia la seua oferta amb un munt de propostes teatrals (Comediants i Xarxa Teatre, per exemple), estètiques (passarel·la per a nous dissenyadors), i àdhuc acadèmiques (cursos d'estiu del FIB). La recerca de l'*alternativa* que varen iniciar fa quatre anys Miguel Morán i son germà José Luis ha espletat enguany amb vint-i-tres mil assistents. Miguel, codirector del festival i de la sala Maravillas de Madrid, rememora ara, esgotat, el soroll i el fum d'aquest espetec.

—*Quin és el balanç d'enguany, comparat amb els anteriors?*

—Artísticament, el cartell ha tingut molta més qualitat, encara que sense cap grup supervendes, com era Blur l'any passat. El festival del 98 ha estat un desafiament molt gran per a nosaltres. Hem canviat de lloc per acomodar-hi el públic creixent (abans el certamen es feia al velòdrom de Benicàssim; des d'enguany, en un espai molt més gran, a l'entrada de Benicàssim des

de Castelló per la carretera N-340), i no ho hem vist realment clar fins poc abans d'obrir, perquè haguérem de resoldre problemes tècnics i administratius molt diversos. Al final, tot ha anat bastant bé.

—*L'any passat, per la força d'una tempesta descomunal, va caure una part de l'escenari i es va suspendre l'última jornada del FIB. Vostè i la resta de l'equip varen passar por?*

—Home, un poc sí, perquè el vent, la pluja... Uf!, la força amb que caïen era tremenda... Per sort, el nou recinte permet més protecció a tothom en cas de pluja; més protecció de l'escenari, dels grups...

—*Quanta gent treballa en el festival?*

—Més de cinc-centes persones.

—*En la rumorologia dels festivals internacionals impera la idea que vostè i son germà eren uns vidors del Benicàssim estiuenc i que prorrogaren el paroxisme de les seues nits muntant-hi aquest festival.*

—Això diuen? He, he, he. No, de cap manera. Jo tenia un amic que vivia ací, i vaig venir-lo a veure un cap de setmana. Quan va eixir l'oportunitat de tirar endavant un festival, vaig pensar en Benicàssim perquè era un lloc que m'havia agradat molt. Açò és tot.

—*La majoria de grups que han portat tenen el seu espai natural d'actuacions en sales petites. En*

canvi, fan que oferisquen concerts en escenaris a l'aire lliure i multitudinaris. No és contradictori?

—Crec que l'atmosfera que es crea en el FIB és molt pareguda a la que es podria establir en una sala petita i coberta. I ho és pel tipus de públic. Es tracta d'uns assistents bastant oberts i receptius, amb molta curiositat. Saben que aquest és un festival que no ofereix cap sorpresa desagradable en la programació.

—*Just quan la majoria de festivals han abaixat el ni-*

"Procurem d'escollir el que hi ha de bo i millor entre les bandes que ens agraden. Però no sabria dir exactament els criteris que apliquem a l'hora de perfilar la selecció. (...) Que siguin artistes amb una visió musical suggestiva i personal."

vell de programació, vostès l'apugen quasi al límit...

—Potser, però començarem lentament. Després del nostre primer any varen aparèixer el Festimad (a Madrid) o el Doctor Music Festival (a Escalarre), els quals entraren amb molta força. Nosaltres optàrem per una via més pausada, que crec que s'ha demostrat que és l'encertada, perquè es diposita sobre unes bases més ben establertes. De fet, ja hem sobrepassat els dos festivals esmentats. El cas és que procurem d'escollir el que hi ha de bo i millor en el ventall de bandes que ens agraden. Però..., ufl!, no sabria dir exactament els criteris que apliquem a l'hora de perfilar la selecció. És cert que és un certamen eclèctic, però, ahora, és perfectament definit; es mou enmig d'un cercle de grups més o menys tancat. Busquem la qualitat, que no siguin bandes massives, que siguin artistes amb una visió musical suggestiva i personal.

—Quin aforament té el nou recinte?

—D'unes trenta-cinc mil persones. Però no pensem arribar-hi. No volem que siga un festival tan multitudinari.

—I el pressupost d'enguany?

—Uns tres-cents milions de pessetes.

—A diferència dels altres festivals, *Benicàssim* genera beneficis?

—En els dos primers, hi vàrem perdre diners. L'any passat no, i enguany, no hem tancat encara, però és segur que no n'hem perdut. És un risc molt gran, perquè hem d'acostar-nos a les divuit mil entrades o vint mil per cobrir despeses.

—He llegit que vostè està en desacord amb les aportacions econòmiques al festival de les administracions de *Benicàssim* i Castelló.

—Més que amb l'aportació econòmica, discrepem de la manera de treballar amb nosaltres. Econòmicament, hi posen molt poc si es considera allò que aportem al poble.

—Amb quant hi han contribuït, finalment?

—Amb vuit milions l'Ajuntament, vuit la Diputació, i vuit la Generalitat. Crec que, en el cas de l'Ajuntament, és una xifra mínima. I que si ens donaren el 10% d'allò que els aportem, quasi ens pagarien el festival, perquè l'any passat els caixers de la zona feren tres-cents milions de pessetes durant el cap de setmana del festival. Promocionalment, una publicitat com la que dona el festival al poble passaria dels mil milions de pessetes, si s'haguera de pagar a preu de tarifa. Hi ha hagut una ràdio retransmetent per a França el festival.

—Pensa que arribaran a una entesa amb els polítics?

—Han canviat les relacions amb la Diputació, que s'acosta bastant, i és l'entitat que més pressupost té per a un esdeveniment com el FIB. La seua ajuda és necessària per a millorar la zona d'acampada, que és lluny dels concerts; i això hem de veure com se soluciona. També hem de buscar un accés, via ponts, que travesse la N-341, que tantes dificultats ha causat enguany.

—El techno podria arribar a menjar-se el pop en el festival de *Benicàssim*?

—No. Qualsevol dia pot apropiarse de la meitat de

Miguel Morán, un dels codirectors del Festival de Música Independent de *Benicàssim*. Considera que enguany han superat totes les expectatives.

la programació. Ens agrada massa el pop per poder-lo oblidar tan fàcilment.

—Per què han treballat l'apartat de música electrònica amb la gent del club *Nitsa* de Barcelona?

—Perquè hi havia un punt en comú amb ells. Quan començaren, feien una música molt pareguda a la de la nostra sala *Maravilla* de Madrid, on ens centrem molt en el pop. A poc a poc han anat inclinant-se pel techno, molt més decididament que no *Maravillas*. El seu tipus de públic, molt jove, també és comú al festival, i *Nitsa* sap quina part del ventall del techno els pot interessar. A més a més, Barcelona és la ciutat del país on el techno s'ha desenvolupat més.

—Què fan vostès per enganxar, un any i un altre, una gent tan cotitzada com els *Chemical Brothers*?

—Res d'especial! Són ells, que s'ho passen de puta mare (*riu*). Han fet molt per nosaltres, han parlat molt bé del festival a les altres bandes angleses.

—Del pressupost, quina part va a parar als grups?

—Uns cent trenta, cent quaranta milions de pessetes, incloent-hi *catering*, hotel i coses així.

—Quina és la banda que més diners ha costat al festival en tota la seua història?

—No la pots fer venir per menys de quinze milions de pessetes. És una dona: Björk.

—És més que una dona. Satisfet d'haver-la portada?

—Naturalment. Només amb el seu nom i el de P. J. Harvey ja teníem el cartell ple.

Joan M. Oleaque